

Ferry Mingelen

GRAVEN ROND HET BINNENHOF Verhalen over Den Haag

eBookuitgave: Uitgeverij de Rode Kamer, september 2011-11-10

Voorwoord

Dit boek gaat over Den Haag en niet speciaal over politiek. Maar ja, Den Haag is al honderden jaren hofstad en regeringscentrum, dan is de politiek nooit ver weg. En ik sta daar als journalist al meer dan veertig jaar middenin, met veel inzet en plezier, al zeg ik het zelf. Ik kwam in juni 1969 voor het eerst van mijn leven in de Tweede Kamer. Ik weet nog goed hoe ik die ochtend vanaf de perstribune die mooie, wat schemerige oude zaal in keek, de groene bankjes, de ministerstafel, het donkere hout, allemaal zo dichtbij, allemaal door de modernisering inmiddels zo voorbij. Ik was sinds kort leerling-stadsverslaggever bij *Het Vrije Volk* en mocht verslag te doen van een spoeddebat van PSP-Kamerlid Henk Gortzak over de omstreden huurverhogingen in de oude Haagse wijken. Minister Schut van Volkshuisvesting (ARP) was toen een geliefd doelwit van de linkse oppositie, maar werd later overigens geprezen voor zijn beleid.

Als stadsverslaggever moest je in die tijd van veel markten thuis zijn: sport, cultuur, rechtbank, gemeenteraad. Die ochtend was het voor mij duidelijk: de politiek zou het worden. De oprechte verontwaardiging maar ook het retorisch geweld van de oud-communist Gortzak tegenover het precieze beleidsjargon van de bouwkundige ir. Schut. De knikkers en het spel. Die bleven mij bezighouden, bij *Het Vrije Volk*, *Trouw*, de Gemeenschappelijke Pers Dienst (vanuit Brussel) en sinds 1984 bij de NOS. Al die jaren heb ik ook achter de schermen van de politiek kunnen kijken. 'Waarom schrijf je er niet eens een boek over?' vroegen diverse uitgevers. Maar ik hield steeds beleefd de boot af. Dat is nog te vroeg, ik zit er nog middenin, ik kan nog onvoldoende afstand nemen.

Drie jaar geleden belde Kees de Bakker van uitgeverij Conserve. Nee, het boek hoefde niet over politiek te gaan, de stad Den Haag, dat was de bedoeling en waarover precies, dat mocht ik zelf weten. Na enige aarzeling, ik heb het druk genoeg, ben ik aan de slag gegaan en het schrijven werd steeds leuker. Ik ging op reis door mijn eigen stad, ontdekte steeds meer over het zand en het veen, het hof, het regeringscentrum, de Schilderswijk, over deftige lieden, arme schilders en moordpartijen. En regelmatig kwam de politiek toch weer om de hoek kijken. Toen ik 's ochtends zelfs aan het ontbijt mijn vrouw en kinderen enthousiast over mijn laatste vondsten begon

te vertellen, over Pim Fortuyn en Spinoza of de lijken onder het Binnenhof, was het tijd er een punt achter te zetten.

Je gaat Den Haag pas echt waarderen als je haar beter leert kennen. Ik hoop dat mijn verhalen daaraan bijdragen, ze zijn een mix geworden van geschiedenis, cultuur, politiek en autobiografie. Het boek geeft allerm minst een volledig beeld van Den Haag, de ontdekkingsreis was zonder vooropgezet plan; dat maakte het extra leuk. Ieder verhaal leverde voor mij weer nieuwe verrassingen op, gebeurtenissen uit een ver verleden die soms nog invloed op de actualiteit hebben. Ik dank alle betrokkenen voor hun medewerking, uitgever Kees de Bakker voor zijn geduld en Marike Mingelen, Annemijn De Lavieter en Reijer Zwaan voor het meelesen. Wil de Bie bedank ik voor zijn sfeervolle tekeningen. Alle fouten blijven natuurlijk voor mijn rekening.

Ferry Mingelen
Den Haag , september 2011

Perscentrum Nieuwspoord, een veredelde bedrijfskantine niet favoriet bij Wilders

Ik ben al vanaf 1970 lid van 'een incestueuze klik', zoals Perscentrum Nieuwspoord soms wordt genoemd. Ik had dat natuurlijk niet in de gaten, toen ik als jong verslaggever van *Trouw* lid mocht worden van deze journalistensociëteit. Voor andere mensen is dit perscentrum misschien een bijzonder oord, voor mij is het vooral een soort veredelde bedrijfskantine, waar ik vaak eet en drink als ik 's avonds uitzending heb. Nieuwspoord zit sinds de nieuwbouw van de Tweede Kamer in 1992 op de plek van voormalig Hotel Centraal. De bijzondere betegelde pilaren in het restaurant herinneren aan die tijd. Mijn oudoom Gerard, zo'n ouderwetse horecaman met platvoeten, was gerant in Centraal. Als ik in Nieuwspoord eet, moet ik af en toe denken aan zijn verhaal dat obers op weg van keuken naar restaurant de bevroren klontjes boter soms in hun mond namen om te zorgen dat die tijdig gesmolten waren. Ik vertrouw er maar op dat ze dat nu niet meer doen.

Bongo Bongo

Maar ook in Nieuwspoord gebeuren vreemde dingen. De antropoloog Joris Luyendijk mocht als zogenaamd Nieuwspoordrapporteur in 2010 een maandje rondkijken. In zijn boekje *Je hebt het niet van mij, maar...* schrijft

hij aardig over de praktijk, maar zijn conclusies zijn voor een wetenschapper nogal suggestief. Misschien moet een antropoloog het ook wel van zijn fantasie hebben. Hij vergelijkt het perscentrum met een soort Afrikaans Bongo Bongoland, bewoond door vier stammen: journalisten, politici, voorlichters en lobbyisten. En die stammen gedragen zich uiterst verdacht: 'Ik verwachtte dat sommige stammen constant met elkaar zouden vechten en dat er binnen stammen fel werd geconcurrerd.' Maar dat viel dus mee, of tegen, afhankelijk van hoe je het wil zien. In plaats dat ze elkaar op hun bek slaan, wisselen ze zomaar informatie uit, en de manier waarop is soms heel curieus. 'Als je hier iets wilt weten, ga dan pontificaal met een omstreden persoon aan een tafeltje zitten. Dan komen zijn vijanden daarna allemaal naar je toe: Wat heeft-ie gezegd? Dat moet je niet geloven, man! Zal ik je vertellen hoe het echt zit?' adviseerde *Volkskrant*-columnist Ronald Giphart en Luyendijk neemt het serieus.

In plaats van strijdende stammen ontdekt hij een klef gezelschap, waarin journalisten belangrijk nieuws niet publiceren, omdat ze anders ruzie krijgen met politici. 'Gechargeerd gesteld: Outsiders kunnen in Den Haag alles opschrijven, maar weten bijna niks (dat klopt per definitie voor iedere outsider - fm). Insiders weten heel veel maar kunnen bijna niks opschrijven. Zo houdt iedereen elkaar in een wurggreep.'

'Bijna niks opschrijven,' dat is, gechargeerd of niet, toch aantoonbare onzin. Wat is het toch dat outsiders normale afspraken tussen politici en journalisten zo verdacht vinden? Nieuwspoort is een informatiemarkt, dat vraagt wat geven en nemen. De politicus geeft informatie, de journalist belooft diens naam niet te noemen, op voorwaarde dat de informatie klopt. Hoe denken ze anders dat journalisten erachter kunnen komen wat er precies speelt, om dat vervolgens op te schrijven? Veel politiek gebeurt achter gesloten deuren. Daar kom je niet zomaar binnen en zeker niet als je veel lawaai maakt op je bongo-bongotrommeltje.

Wurggreep

Daarom is het heel handig dat je in Nieuwspoort tijdens een kabinetsformatie of zo even langs het tafeltje van Mark Rutte of Alexander Pechtold kan lopen. Maar houden we elkaar in een wurggreep? Het afluisterschandaal in de Britse pers, waar journalisten, politici en hoge politieambtenaren elkaar afluisteren, betalen en chanteren, daar kan je spreken over een wurggreep, maar daar heb ik in politiek Den Haag nog nooit wat van gemerkt. Of zou het mij ontgaan, omdat ik er al zolang rondloop en toch nooit zo intiem ben met politici. Ik lunch niet met ze en kom ook niet op hun verjaardag. Bij Lubbers, Kok, Balkenende noch Rutte ben ik ooit op het Torentje geweest. Ik houd liever een beetje afstand. Voordat je het weet ga je zo iemand te goed kennen, en wordt het moeilijk kritisch te blijven.

Dronken

In Nieuwspoort wordt af en toe stevig gedronken. Luyendijk schrijft gretig dat poorters soms zelfs handtastelijk worden. Dat valt niet te ontkennen. Bekend voorbeeld is PVV-Kamerlid Hero Brinkman. Een gezellige man die graag en veel dronk. Op een avond in september 2009 vond de barkeeper het genoeg, maar Hero dacht daar anders over. Hij werd erg kwaad. Gaf Brinkman de barman vervolgens een klap of niet, de lezingen lopen uiteen. Brinkman had in ieder geval 'enorme spijt' van zijn gedrag, maar ontkende dat hij de barman had geslagen. 'Ik erken een drankprobleem te hebben en ga er hard aan werken om dit snel tot het verleden te laten behoren.'

Wilders, die toch al gruwet van dit soort incidenten in zijn fractie, besloot Brinkman een handje te helpen. Hij verordonneerde dat de PVV-Kamerleden Nieuwspoort voortaan zouden mijden. Hemzelf kost dat geen enkele moeite: Hij komt er toch al nooit: 'In Nieuwspoort zitten alleen maar verschrikkelijke journalisten, die het slechtste met ons voorhebben,' zei hij. Overigens zijn enkele PVV'ers alweer in dat verschrikkelijke perscentrum gesignaleerd.

Fitna

Een jaar eerder dacht Wilders een stuk positiever over Nieuwspoort. In maart 2008 wilde hij zijn omstreden anti-islamfilm *Fitna* uitzenden, maar geen enkele omroep durfde zijn vingers eraan te branden.

Nieuwspoortvoorzitter Max van Weezel durfde wel. 'Ik vind dat je principieel moet zijn (...), we staan voor de vrijheid van het woord, dus ook voor dat van Geert Wilders,' zei hij op 5 maart in de uitzending van *Nova*. Vermoed zat hij voor de camera, hij had net een urenlange en emotionele discussie met het Nieuwspoortbestuur achter de rug. Het bestuur was zeer verdeeld. De tegenstanders wilden Wilders geen platform bieden voor zijn omstreden ideeën. De voorstanders wezen naar de betekenis van de jaarlijkse 4 mei-bijeenkomst, waarbij poorters en politici de gevallen journalisten uit de Tweede Wereldoorlog herdenken. Ze doen dat bij het in brons gegoten gedicht dat de gevel van Nieuwspoort aan de Lange Poten siert:

Hoort

Het vrije woord

Bedreigd, vermoord

Brengt in nood

Zijn vechters voort

Tot aan de dood.

Het principe won, maar daarmee was de zaak niet rond, de beveiliging zou een kostbare klus worden. Al voor *Fitna* was uitgebracht regende het protesten en bedreigingen vanuit de Arabische wereld. Wilders moest niet alleen beveiligd worden, maar Nieuwspoort zelf ook. 'Je kan als bestuur wel zeggen: "Ja, de vrijheid van het woord, maar het gaat ook om de veiligheid van je personeel; we willen niet dat hun iets overkomt,' zei Van Weezel. De

beveiliging zou tonnen gaan kosten, maar Wilders kon die niet betalen en zag af van de vertoning. Daarmee werd Nieuwspoort van een lastig probleem verlost. Uiteindelijk werd *Fitna* via een Britse internetsite uitgezonden.

Taart

Nieuwspoort was sinds 2002 qua beveiliging de onschuld voorbij. Op 14 maart 2002 presenteerde Pim Fortuyn er zijn nieuwe partijprogramma. Ik stond aan de zijkant van de zaal, vrij vooraan; het was bomvol. Cameraploegen en fotografen verdrongen zich voor het spreekgestoelte. Plotseling was er vooraan tumult; het was niet goed te zien wat er gebeurde, maar even later kwam Fortuyn besmeurd langs. 'Jij loopt al langer mee, wat vind je daar nou van?' zei hij in het voorbijgaan, eerder ontdaan dan boos. Ik bewonderde zijn zelfbeheersing. Drie actievoerders van 'de biologische bakkersbrigade' hadden hem een taart in het gezicht geduwd, onder de kreet: 'op naar de nul zetels'. Pim Fortuyn was al eerder bedreigd en toch konden de drie actievoerders ongehinderd zo dicht bij hem komen. Terwijl Pim Fortuyn in de keuken van Nieuwspoort werd schoongepoetst, begon het in de zaal ontzettend te stinken. De taarten waren niet gevuld met slagroom, maar met poep. Later zei Fortuyn zelf: 'Het stinkt, het is vies, maar het ergst is de agressie waarmee het gebeurde.' Op 6 mei 2002 werd hij op het Mediapark in Hilversum vermoord. De beveiliging was nog steeds niet goed geregeld.

Afzakkertje

Het perscentrum Nieuwspoort werd opgericht in 1962. Vooral om praktische redenen. Met een centraal gelegen perscentrum hoefden journalisten niet meer kriskras op de fiets door de stad van de ene persconferentie naar de andere. Alleen hoofdredacteuren hadden toen een auto. De gemeente Den Haag aarzelde nog wel even of het nodig was met subsidie 'journalisten te helpen aan een borrel voor een lage prijs', maar ging uiteindelijk akkoord. Het perscentrum werd in 1962 plechtig geopend in het voormalig vioolbouwershuisje aan de Hofsingel, 'symbolisch gelegen op de drempel van de poort naar het Binnenhof'. Het was in het begin een deftige bedoening. Er was zelfs een gastvrouw, die ervoor moest zorgen dat de 'heren journalisten' zich netjes gedroegen, ook als ze een slok te veel op hadden. Dat was niet altijd makkelijk, aldus gastvrouw Joan Rijkens, een voormalige KLM-stewardess. 'Dan waren ze in staat een minister die even een afzakkertje kwam halen joviaal op de schouder te slaan en te zeggen: "Hé joh, luister eens even..."' Zo'n vrijpostigheid werd in het Den Haag van de jaren 60, toen ministers nog excellenties waren, niet op prijs gesteld.

Tafeltennis

Dat veranderde snel in de wilde jaren 70. PvdA-premier Den Uyl was aan de macht, de excellenties waren afgeschaft, links zat aan de bar, tot diep in

de nacht. Er waren dronkenmansruzies, er waren biergevechten, er werd bovenop de tafel gezongen, er werd fanatiek tafeltennis gespeeld. Den Uyl, sigaar in zijn mond, jasje uit, was vermaard om zijn rechtse smash. De minister-president was toen geen excellentie meer, maar gewoon 'Joop'; zo wilde Den Uyl het: 'Wij zijn een kabinet van gewone mensen voor gewone mensen.' En ook CDA-leider Van Agt meed het linkse bolwerk niet: 'Vrienden, sta mij toe dat ik even bij u aanschuif,' zei hij dan tijdens spannende formatieonderhandelingen en vertelde, tot teleurstelling van de journalisten, alleen maar over zijn grote liefde: wielrennen. Later onder Lubbers, Kok en Balkenende werd het allemaal zakelijker. De tijd dat personeel, politici en nog aanwezige journalisten in de vroege ochtenduren samen de bar weer toonbaar maakten na een lange en welbestede nacht, was voorgoed voorbij.

Code

Er drong toen weinig naar buiten van al deze nachtelijke partijen. De zogenaamde Nieuwspoortcode hielp daarbij. Nog steeds hangt er een koperen bordje bij de ingang van de bar, dat waarschuwt: 'Achter deze deur geldt de Nieuwspoortcode'. Volgens deze ongeschreven afspraak is alles wat zich in de besloten sociëteit afspeelt vertrouwelijk. Hoogstens te gebruiken zonder plek en bron te noemen. Dat geeft voortdurend gelazer. Op zich is het een praktisch idee. Politici hoeven niet op ieder woord of biertje te letten en journalisten krijgen zo soms een mooi kijkje achter de schermen. Handig als je verslag moet doen van politieke ontwikkelingen. De officiële persvoorlichting in tijden van crisis geeft namelijk weinig inzicht. Maar buitenstaanders hebben geen boodschap aan zo'n praktisch argument. Zij zien in de code het zoveelste bewijs dat Nieuwspoort 'een kleffe bende is'.

Lekken

Overigens is de code ook onder journalisten vanaf het begin omstreden. Een mooi verhaal laat je niet graag schieten, omdat je het in Nieuwspoort hebt gehoord. In 1972 liet VVD-minister Molly Geertsema zich in Nieuwspoort kennelijk ontglippen dat de val van het kabinet-Biesheuvel aanstaande was. Groot nieuws, echter waardeloos zonder Geertsema te kunnen noemen, maar dat viel onder de code. Er wordt een list bedacht. Een journalist belt Geertsema van buiten Nieuwspoort op en vraagt of het gerucht klopt. Geertsema bevestigt, en zo kon het publiek worden gemaakt. Tijdens de kabinetsformatie van 2003 zitten twee kandidaat-ministers, Remkes van de VVD en De Graaf van D66 aan een tafeltje in Nieuwspoort te onderhandelen over hun portefeuilleverdeling. Een paar dagen later staat het in de krant. 'Moeten ze maar niet in Nieuwspoort gaan zitten,' was het verweer. De ministers maakten achteraf nog bezwaar tegen dit lek in de code, maar na veel discussie bleef de code gehandhaafd.

Wapperen

Desondanks waren er daarna weer nieuwe lekken. Zoals de dronkenschap van Hero Brinkman, de vrijpartij van SP-Kamerlid Harry van Bommel met een Kamermedewerkster en het cokegebruik van een onbekende bezoeker tijdens een Nieuwspoortfeest. Bestaat die code eigenlijk nog wel? 'Jazeker,' zegt Lex Oomkes, commentator van *Trouw* en huidig voorzitter, 'maar ik leg hem beperkt uit. Als iemand je wat vertelt met de uitdrukkelijke vermelding: het is hier wel Nieuwspoort hè, dan moet je je eraan houden. Maar de code is er niet om allerlei misdragingen of zelfs strafbare feiten toe te dekken. Anders komen ze daarvoor speciaal naar Nieuwspoort, dat is niet de bedoeling. Voor de rest laat ik de discussie maar even wapperen, we zullen er bij het volgende incident ongetwijfeld weer over praten.'

Show

Nieuwspoort is ook de plek waar de minister-president iedere vrijdag na afloop van de ministerraad zijn persconferentie geeft. Dat was vroeger een merkwaardige bijeenkomst: Jarenlang waren radio en tv taboe. 'Zijn de microfoons en camera's uit?' vroeg de dienstdoende directeur van de Rijksvoorlichtingsdienst dan bars, want die mochten pas na afloop aan. De premier wilde eerst informeel 'met de benen op tafel' met de schrijvende pers praten. Directe opnamen zouden het gesprek veranderen: 'Je ziet het in het buitenland; allerlei showelementen sluipen dan binnen,' zei toenmalige RVD-baas Gijs van der Wiel. Het betekende wel dat de arme premier twee keer zijn verhaal moest doen. 'Kan dat nu echt niet anders,' schreef RTL-collega Frits Wester in 2000. 'Na de traditionele persconferentie recht de premier de rug en begint het hele circus opnieuw. Opnieuw die reactie op de coalitiegenoot, alleen is de boosheid uit het eerste deel ineens verdwenen.' De kranten reageerden furieus. Sjuul Paradijs (inmiddels hoofdredacteur) van *De Telegraaf*: 'De terreur van de quote zal zegevieren als de onzalige gedachte van Wester werkelijkheid wordt.' Maar de moderne media wonnen, de premier geeft gewoon één persconferentie, direct uitgezonden, op radio en tv.

Kots

De informele persconferentie was eind jaren 60 een idee van toenmalig premier De Jong. Hij werd op vrijdagavond steeds door journalisten gebeld over de ministerraad. 'Op zichzelf niet erg, maar ik kwam niet meer aan eten toe,' aldus De Jong. En hij wilde niemand voortrekken. Sindsdien is er dus de persconferentie in Nieuwspoort. Niet iedere premier zag uit naar dit wekelijks gesprek. Van Agt had geen hekel aan Nieuwspoort, maar wel aan de persconferentie. Hij liet journalisten soms uren wachten, ging eerst dineren alvorens de 'gang naar de onderwereld', zoals hij het ooit noemde, te maken. Hij had het ook niet gemakkelijk tegenover de overwegend linkse journalisten, die nog steeds betreurden dat het tweede kabinet-Den Uyl er niet was gekomen.

De zakelijke Lubbers voelde zich prima thuis in Nieuwspoord. 'Het is geen corvee,' maar ook hij had het soms moeilijk. 'Ik krijg hier de kots van,' ontglipte hem eens na een langdurige ondervraging over de ministersalarissen.

Balkenende

Bij Balkenende kwamen de showelementen binnen waar de RVD vroeger zo tegen was. Misschien had hij die ook wel het meest nodig, want volhouden kon deze premier van vier kabinetten als de beste, maar communiceren was niet zijn sterkste kant. Nooit geweest ook. In september 2001 werd hij na een crisis in de CDA-top van onbekend financieel woordvoerder ineens leider van de partij. Ik interviewde hem die avond laat. Voor de camera zei hij over zijn ambitie: 'Het is een kwestie van het nemen van verantwoordelijkheid.'

Hoe vaak hebben we hem dat niet horen herhalen, tot vervelens toe. Het regende, we stonden samen onder een paraplu, misschien was het die intimiteit waardoor hij na afloop van het interview ineens vroeg: 'Denk je dat ik er geschikt voor ben?' en even spontaan antwoordde ik: 'Volgens mij niet, je bent veel te weinig populistisch.' In 2007 besloten de mannetjesmakers van het CDA dat de premier wel een beetje show kon gebruiken. De persconferentie na de ministerraad verhuisde van Nieuwspoord naar zijn eigen ministerie van Algemene Zaken, er kwam een nieuw blauw decortje, Balkenende bleef staan en wees zelf aan wie er een vraag mocht stellen. Dat was afgekeken van Bush en Blair; zo straalde hij meer gezag uit. Nieuwspoordvoorzitter Max van Weezel die verbolgen was over de verhuizing, zag in de nieuwe presentatie 'Noord-Koreaanse trekjes'.

Rutte

Op 5 november 2010 had de nieuwe premier Rutte zijn eerste wekelijkse gesprek. Met een vrolijk 'hi...!' begroette hij de aanwezige journalisten. Dat was geen Koreaans, dat was het begin van een nieuwe ontspannen stijl van communiceren. Want wat Balkenende te weinig had, heeft Rutte in overmaat, daarover zijn vriend en vijand het eens. Rutte wordt daarvoor zo uitbundig geprezen, dat het voor Balkenende wel een beetje zuur moet zijn. Hij was premier in een moeilijke tijd en iedereen, zelfs in zijn eigen partij, lijkt opgelucht dat hij weg is. Het wassenbeeldenmuseum Madame Tussauds zette hem de dag na de verkiezingen in juni 2010 al langs de straat. Is het toevallig dat Balkenende voor zijn afscheid in de Ridderzaal geen enkele Haagse journalist uitnodigde?

Rutte communiceert dus veel beter. Hij argumenteert zelfs zo soepel in het debat, dat het af en toe tot achterdocht leidt. In juli 2011 kostte het Rutte twee dagen om de Kamer ervan te overtuigen dat hij de financiële hulp aan Griekenland niet opzettelijk te mooi had voorgesteld. De premier geniet van het politieke debat, maar hij wil het dan ook wel graag winnen. Niet voor niets was hij op de middelbare school (het Haagse Maerlant-

Lyceum) lid van een debatingclubje. Soms reageert hij daardoor in de hitte van de strijd gewoon te snel, alsof hij nog in het studentencafé staat. Dan vergeet hij kennelijk even dat hij nu minister-president is. Dat leidde tot het inmiddels befaamde 'Doe even normaal-Doe jij even lekker normaal' tussen hem en PVV-leider Wilders.

Voor journalisten is Rutte overigens niet gemakkelijk te interviewen. Ik heb met de premiers Lubbers, Kok, Balkenende het wekelijks gesprek na de ministerraad mogen doen en nu dus met Rutte. Vergeleken met zijn voorgangers is Rutte ongetwijfeld een prettige spreker om naar te luisteren, maar probeer maar eens hem met kritische vragen klem te zetten. Dat is niet eenvoudig, integendeel. Hij is simpelweg te snel. Een soort verbale Mohammed Ali, hij danst door de ring, deelt af en toe zelf een stootje uit en houdt voor de rest zijn verdediging goed gesloten. Tegen Rutte scoor je als interviewer niet snel.

Rutte gunt journalisten wel weer hun eigen plek. De wekelijkse persconferentie vindt weer plaats in Nieuwspoord. 'Dat biedt ons ook de gelegenheid nog even informeel na te praten.' Natuurlijk wel onder de Nieuwspoordcode.